

ΕΣΤΙΑ

ΕΚΔΙΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τόμος ΚΒ'

Συνδρομή ἑτησία: Ἐν Ἑλλάδι φρ. 12, ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ φρ. 20 — Αἱ συνδρομαὶ ἀρχονται ἀπὸ 1 Ἰανουαρίου ἑκάστ. ἔτους καὶ εἶναι ἑτησία. — Γραφεῖον Διευθ. Ὁδοῦ Σταδίου 82.

17 Αὐγούστου 1886

ΔΟΥΒΡΟΦΣΚΗΣ

Διήγημα Α. Πούσκιν.— Μετάφρ. ἐκ τοῦ ῥωσσαικού.

[Συνέχεια· ἴδε προηγούμεν. φύλλον.]

— Πρέπει νὰ ἠξεύρητε, ὅτι τρεῖς ἐβδομάδας πρὶν ἔστειλα τὸν ἄνθρωπόν μου εἰς τὸ ταχυδρομεῖον μὲ γράμμα διὰ τὸν Βάνιαν μου. Ὅχι ὅτι χαϊδεύω τὸν υἱόν μου, διότι καὶ νὰ ἤθελα δὲν θὰ εἰμποροῦσα, ἀλλὰ, ξεύρετε, ἕνας ἀξιωματικὸς τῆς φρουρᾶς πρέπει νὰ ζῆ καθὼς πρέπει, καὶ ἐγὼ ὅ,τι ἔχω τὸ μοιράζω μὲ τὸ παιδί μου. Τοῦ ἔστειλα λοιπὸν 2,000 ρούβλια, ἂν καὶ συχνὰ ἐσυλλογιζόμενον τὸν Δουβρόφσκινη· ἀλλὰ πάλιν ἔλεγα· ἡ πόλις μόνον ἐπτὰ βέρστια ἀπέχει ἀπ' ἐδῶ, ἴσως ὁ Θεὸς δώσῃ καὶ δὲν συμβῆ τίποτε. Ἐξαφνα τὸ βράδυ ἔρχεται ὁ ἄνθρωπός μου κίτρινος, κατασχισμένος καὶ πεζός. Ἐγὼ ὅταν τὸν εἶδα, ἐκατατρώμαξα. — Τί τρέχει; τί ἔπαθες; ἠρώτησα· ἐκεῖνος δέ— "Αχ! "Αννα Σάβισνα· κλέφτες μ' ἐγδυσαν καὶ ἐκόντεψε καὶ νὰ μὲ σκοτώσουν. Ὁ ἴδιος ὁ Δουβρόφσκις ἤθελε νὰ μὲ κρεμάσῃ, ἀλλὰ μ' ἐλυπήθηκε καὶ μ' ἄφησε, ἀφοῦ ὅμως μοῦ τὰ πῆρε ὅλα, χρήματα, ἄλογα καὶ ἀμάξι. Ἐγὼ ἔμεινα ὡς νεκρά. Βασιλεῦ οὐράνιε! τί θὰ γείνη τώρα ὁ Βάνιας μου; ἀλλὰ τί νὰ κάμω; τοῦ ἔγραψα ἄλλο γράμμα ὅπου τοῦ διηγούμην τὴν ἱστορίαν, καὶ τοῦ ἔστειλα τὴν εὐχὴν μου μόνην, χωρὶς κανένα λεπτόν. Ἀπέρασαν δύο ἐβδομάδες. Ἐξαφνα ἐμβαίνει εἰς τὴν αὐλὴν μου ἀμαξα, καὶ κῆποιος στρατηγὸς ζητεῖ νὰ μὲ ἰδῆ. Τὸν παρακαλῶ νὰ κοπιᾷσῃ. Ἐμβαίνει τότε μέσα ἄνθρωπος τριανταπέντε ἐτῶν, μελαγχρινός, μαυρομάλλης, μὲ μουστάκι καὶ γενειάδα, ἀπαράλλακτος ὁ Κούλνιφ (1), μοῦ συσταίνεται ὡς φίλος καὶ συστρατιώτης τοῦ μακαρίτου ἀνδρός μου, καὶ ἐπειδὴ, λέγει, ἀπερνοῦσε, καὶ ἤξευρε ὅτι μένω ἐδῶ, ἠθέλησε νὰ μὲ ἰδῆ. Τὸν ἐφίλευσα μὲ ὅ,τι ἐμπόρεσα, εἶπαμε τὸ ἕνα τὸ ἄλλο, τέλος ἀναφέραμε καὶ διὰ τὸν Δουβρόφσκινη. Τότε ἐγὼ τοῦ διηγήθηκα τὸ δυστύχημά μου. Ὁ στρατηγὸς μου ἔξαρσε τὰ φρύδια του. — Παραξένο, εἶπε· ἤκουσα ὅτι ὁ Δουβρόφσκις προσ-

βάλλει μόνον γνωστούς πλουσίους, καὶ πάλιν φέρεται μὲ κῆποιαν ἐπιείκειαν, δὲν τοὺς ληστεύει ἐξ ὀλοκλήρου, διὰ φόνον δὲ κανεὶς δὲν τὸν κατηγορεῖ· ἴσως ἐδῶ κρύπτεται καμμία πονηρία. Διατάξτε νὰ ἔλθῃ ὁ ἄνθρωπός σας. Τὸν ἐφώνασα, ἔρχεται καὶ μόλις βλέπει τὸν στρατηγόν, μένει ὡς ἀπολιθωμένος. — Διηγήσου με, παλληκάρι, τοῦ λέγει, μὲ τί τρόπον ὁ Δουβρόφσκις σ' ἐλήθευσε, καὶ πῶς ἠθέλησε νὰ σὲ κρεμάσῃ; Τὸν ἄνθρωπόν μου ἐπικσε τρόμος καὶ ἔπεσεν εἰς τὰ πόδια τοῦ στρατηγοῦ. — Ἀφέντη, εἶπε, εἶμαι φταιστής, ἡ ἁμαρτία μ' ἐσκότισε. . . εἶπα ψέμματα. — Λοιπὸν, εἶπεν ὁ στρατηγός, διηγήσου εἰς τὴν κυρίαν σου, πῶς ἔγινε τὸ πρᾶγμα καὶ ἐγὼ ἀκούω. Ἐκεῖνος δὲν ἐμποροῦσε νὰ συνέλθῃ. — Λέγε λοιπὸν, ἐξηκολούθησεν ὁ στρατηγός· τοῦ ἀπήντησεν τὸν Δουβρόφσκινη; — Κοντὰ ἔσταῖς δύο πεύκες, ἀφέντη, ἔσταῖς δύο πεύκες. — Καὶ τί σοῦ εἶπε; — Μὲ ῥώτησε τίνος εἶμαι, ποῦ πηγαίνω καὶ γιὰτί. — Ἐπειτα; — Ἐπειτα ἐζήτησε τὸ γράμμα καὶ τὰ χρήματα, καὶ ἐγὼ τὸυ τὰ ἔδωκα. — Κ' ἐκεῖνος; — Ἐκεῖνος. . . ἔφταισα ἀφέντη. — Τί ἔκαμε λοιπὸν ἐκεῖνος; — Μοῦ ἔδωκεν ὀπίσω τὰ χρήματα καὶ τὸ γράμμα καὶ μοῦ εἶπε· πήγαινε ἑστὸ καλὸ, δόσε αὐτὰ εἰς τὴν πόστα. — Λοιπὸν; — Ἀφέντη, ἔφταισα. — Ἐγὼ, φίλε μου, θὰ σὲ διορθώσω, εἶπεν αὐστηρῶς ὁ στρατηγός. Σεῖς δέ, κυρία, διατάξτε νὰ σκαλίσουν τὸ κιβώτιον τοῦ ἀθλίου αὐτοῦ, τὸν ὁποῖον μοῦ παραδίδετε καὶ ἐγὼ τὸν δείχνω. Ἀπ' αὐτὰ, ἐνοεῖται, ἐκατάλαβα ποῖος ἦτον ὁ ἐξοχώτατος· ἦτο περιττὸν νὰ ἐξηγηθῶ μαζῆ του. Οἱ ἀμαξάδες ἔδσαν τὸν ἔνοχον ἐπάνω εἰς τὸ καθισμα τοῦ ὀχήματος τοῦ στρατηγοῦ· τὰ χρήματα εὐρέθησαν, ὁ δὲ στρατηγὸς ἐγευμάτισε μαζῆ μου, καὶ ἀμέσως ἀνεχώρησε μὲ τὸν ἄνθρωπόν μου, τὸν ὁποῖον τὴν ἄλλην ἡμέραν εὐρῆκαν εἰς τὸ δάσος δεμένον εἰς ἕνα δένδρον καὶ καταξεσχισμένον.

Πάντες ἠκροῶντο ἐν σιωπῇ τὴν διήγησιν τῆς κυρίας, πρὸ πάντων δὲ αἱ νεάνιδες, πολλαὶ τῶν ὁποίων μυστικῶς ἠῦχοντο ὑπὲρ τοῦ Δουβρόφσκι, φανταζόμεναι αὐτὸν ὡς ῥωμαντικὸν ἥρωα, καὶ μάλιστα ἡ δεσποινὶς Τρογκεούρωφ, ζωηρὰ φαντασιοκόπος, ἥς τὸ πνεῦμα κατεῖχον ὀλοκλήρον

(1) Διάσημος ῥώσσιος στρατηγὸς ἐπὶ Ἀλεξάνδρου Α'. Σ. τ. Μ.

αί μυστηριώδεις διηγήσεις τῆς μυθιστοριογράφου Ρέδκλιφ.

— Καί λοιπόν, Ἄννα Σάβινα, σὺ ὑποθέτεις ὅτι ὁ Δουβρόφσκη ἦτον εἰς τὸ σπίτι σου; ἤρωτησεν ὁ Τρογεκούρωφ. Μέγα λάθος ἔχεις. Δὲν ἤξεύρω ποῖος ἦτον αὐτός, ἀλλ' ὄχι βέβαια ὁ Δουβρόφσκη.

— Πῶς ὄχι ὁ Δουβρόφσκη; Καί ποῖος ἄλλος εὐγαίνει εἰς τὸν δρόμον καὶ σταματᾷ τοὺς ταξειδιώτας νὰ τοὺς ἐξετάζῃ;

— Δὲν ἤξεύρω, ἀλλὰ βέβαια δὲν ἦτο ὁ Δουβρόφσκη. Ἐγὼ τὸν ἐνθυμοῦμαι παιδί ἴσως τώρα ἐμαύρισαν τὰ μαλλιά του, ἀλλὰ τότε ἦτον σγουρό, ξανθὸ ἀγοράκι, καὶ ἤξεύρω βέβαια ὅτι ὁ Δουβρόφσκη ἦτο πέντε χρόνια μεγαλύτερος ἀπὸ τὴν Μάσαν μου, ὥστε δὲν εἶναι τριανταπέντε, ἀλλὰ εἰκοσιτριῶν χρόνων περίπου.

— Πολὺ σωστά, ἐξοχώτατε, ἀνέκραξεν ὁ ὑπαστυνόμος· ἐγὼ κρατῶ τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ Βλαδιμήρου Δουβρόφσκη, ὅπου φαίνεται ὅτι εἶνε εἰκοσιτριῶν ἐτών.

— Ἄ! εἶπεν ὁ Τρογεκούρωφ, ἴσα ἴσα διαβάσετε ν' ἀκούσωμεν δὲν βλάπτει νὰ γνωρίζωμεν τὰ χαρακτηριστικὰ του, ἂν τυχὸν τὸν ἀπαντήσωμεν, νὰ μὴ μᾶς φύγῃ.

Ὁ ὑπαστυνόμος ἐξήγαγε τοῦ κόλπου του φύλλον χάρτου ἱκανῶς ρυπαρόν, τὸ ἀνέπτυξε μετὰ σοβαρότητος καὶ ἀνέγνωσε μὲ φωνὴν κανονάρχου·

«Χαρακτηριστικὰ τοῦ Δουβρόφσκη σύμφωνα μὲ τὰς καταθέσεις τῶν πρῶν ἀνθρώπων του: Ἐτη 24, ἀνάστημα μέτριον, πρόσωπον καθαρὸν, ἀγένειον, ὀφθαλμοὶ καστανοί, κόμη ξανθὴ, ῥίς εὐθεία. Ἰδιαιτέρα χαρακτηριστικὰ ἐλλείπου.»

— Τίποτε ἄλλο; ἠρώτησεν ὁ Τρογεκούρωφ.

— Τίποτε, ἀπήντησεν ὁ ὑπαστυνόμος διπλώσας τὸν χάρτην.

— Σὰς συγχαίρω, κύριε ὑπαστυνόμ. Χαρτὶ μὴ φορά: Μ' αὐτὰ τὰ σημεῖα εὐκολὸν θὰ σὰς εἶνε νὰ εὐρῆτε τὸν Δουβρόφσκη! Καί τίς δὲν εἶνε μετρίου ἀναστήματος, ξανθός, καὶ δὲν ἔχει καστανὰ ῥάτια καὶ ἴσιαν μύτην; Στοιχηματίζω τρεῖς ὥρας νὰ ὁμιλῇ κανεὶς μὲ τὸν Δουβρόφσκη, καὶ νὰ μὴν εἰξέυρῃ μὲ ποῖον εὐρίσκεται. Νὰ σοῦ πῶ· μεγάλα κεφάλια οἱ ἀστυνομικοί.

Ὁ ὑπαστυνόμος ἐκρυψε ταπεινῶς τὴν σημειώσιν του, καὶ σιωπῶν ἐξηκολούθησε νὰ τρώγῃ. Ἐν τῷ μεταξύ οἱ ὑπηρεταὶ πολλάκις ἤδη εἶχον περιέλθῃ τὴν τράπεζαν πληροῦντες τὰ ποτήρια τῶν ξένων. Εἶχον ἀνοιχθῆ μερικαὶ φιάλαι ἐντοπίου οἴνου, ἐκληθέντος ἐπιεικῶς ὡς καμπανίτου· τὰ πρόσωπα ἐγίνοντο ὀλονὲν ἐρυθρότερα, αἱ ὁμιλῖαι θορυβωδέστεραι, πλέον ἀσυνάρτητοι καὶ εὐθυμότεραι.

— Ὅχι, ὑπέλαθεν ὁ Τρογεκούρωφ, δὲν θὰ ἰδοῦμεν πλέον ὑπαστυνόμον ὡσὰν τὸν μακαρίτην. Ἐκεῖνος δὲν ἦτο κοιμισμένος· εἶνε λυπηρὸν ὅτι

τὸν ἔκαυσαν, ἀλλῶς ἐκεῖνος ὄλην τὴν συμμορίαν θὰ τὴν ἔπιανε, καὶ ὁ ἴδιος Δουβρόφσκη δὲν θὰ ἐγλύτωνε. Ὁ Ταρὰς Ἀλεξέιτς καὶ χρήματα ἀπὸ αὐτὸν θὰ ἔπαιρνε, ἀλλὰ καὶ δὲν θὰ τὸν ἄφινε· τοιοῦτον εἶχε σύστημα ὁ μακαρίτης. Τώρα τί νὰ γείνη; φαίνεται ὅτι ἐγὼ πρέπει νὰ λάβω μέρος, καὶ νὰ καταδιώξω τοὺς ληστὰς μὲ τοὺς ἀνθρώπους μου. Διὰ πρώτην φοράν ὀπλιζῶ εἴκοσι, καὶ μοῦ καθαρίζουν τὴν κλεπτοφωλιάν· εἶνε τόσον γενναῖοι, ὅπου καθέννας καὶ μὲ ἀρκοῦδα εἰμπορεῖ νὰ μετρηθῇ, ὥστε δὲν θὰ φοβηθοῦν τοὺς ληστὰς.

— Καί τί κάμνει ἡ ἀρκοῦδά σας, καλὰ εἶναι; σεβαστὴ Κύριλλε Πετρόβιτς, ἠρώτησεν ὁ Σπίτζιν, ἐνθυμηθεὶς εἰς τὰς λέξεις ταύτας τὴν δασύτριχα γυώριμόν του καὶ τινὰς ἀστείότητας, ὧν ἄλλοτε αὐτός ὁ ἴδιος ἐγένετο θῦμα.

— Ὁ Μίσας σοῦ ἄφησε χρόνους, ἀπήντησεν ὁ Τρογεκούρωφ· ἀπέθανε θάνατον ἔνδοξον ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ ἐχθροῦ. Ἰδοὺ ὁ νικητὴς τῆς· καὶ ἔδειξε τὸν γάλλον διδάσκαλον. Αὐτὸς τὴν ἐπλήρωσε διὰ τὴν ἰδικὴν σου... μὲ συμπάθειο... ἐνθυμείσαι;

— Πῶς νὰ μὴ ἐνθυμοῦμαι; εἶπεν ὁ Σπίτζιν ξέων τὸ ἴνιον του· πολὺ καλὰ ἐνθυμοῦμαι. Λοιπὸν ὁ Μίσας ἀπέθανε—τὸν λυποῦμαι, μὰ τὸν Θεόν, τὸν λυποῦμαι! τί νόστιμος ποῦ ἦτο! Τιοαυτὴ ἀρκοῦδα δὲν εὐρίσκεται. Καὶ διατί ὁ μουσιού τὴν ἐσκότωσε;

Ὁ Τρογεκούρωφ μετὰ μεγίστης εὐχαριστήσεως ἤρχισε νὰ διηγῆται τὸ κατόρθωμα τοῦ Γάλλου του, διότι εἶχε τὴν εὐτυχῆ ἱκανότητα νὰ γαυριᾷ καὶ διὰ τὰ ἀλλότρια κατορθώματα. Οἱ ξένοι ἠκροῶντο προσεκτικοὶ τὴν διήγησιν τοῦ θανάτου τοῦ Μίσας, καὶ μετ' ἐκπλήξεως παρετήρουν τὸν Δεφὸρξ ὅστις, μὴ ὑποπτεύων ὅτι ὠμίλου περι τῆς ἀνδρείας του, ἐκάθητο ἡσυχος εἰς τὴν θέσιν του, ὁμιλῶν περὶ ἠθικῆς εἰς τὸν ζωηρὸν μαθητὴν του.

Περατωθέντος τοῦ γεύματος, ὅπερ εἶχε διαρκέσῃ τρεῖς ὥρας, ὁ οἰκοδεσπότης πρῶτος ἀφῆκε τὴν τράπεζαν, πάντες δὲ ἠγέρθησαν κατόπιν του, καὶ μετέβησαν εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς ὑποδοχῆς, ὅπου τοὺς περιέμενον ὁ καφές, τὸ χαρτοπαίγνιον καὶ ἡ συνέχεια τῆς κραιπάλης τῆς ἀρξαμένης εἰς τὸ ἐστιατόριον.

Γ.

Περὶ τὴν ἐβδόμην τῆς ἐσπέρας τινὲς τῶν ξένων ἐπεθύμουν ν' ἀναχωρήσωσιν, ἀλλ' ὁ οἰκοδεσπότης, εὐθυμησας ἤδη ἐκ τοῦ ποτοῦ, διέταξε νὰ κλεισθῇ ἡ αὐλεία θύρα, καὶ ἐδήλωσεν, ὅτι μέχρι τῆς ἐπομένης πρωΐας, εἰς κανένα δὲν θὰ ἐπέτρεπε ν' ἀπέλθῃ. Μετ' ὀλίγον ἠκούσθη παιανίζουσα μουσικὴ, ἡ θύρα τῆς αἰθούσης ἠνοίχθη, καὶ ἤρξατο ὁ χορός. Ὁ οἰκοδεσπότης καὶ οἱ περὶ αὐτόν, κα-

θήμενοι εἰς μίαν γωνίαν, ἐξηκολούθουν νὰ πίνωσι, μετ' εὐχαριστήσεως βλέποντες εὐθυμούντας τοὺς νέους. Αἱ γυναῖκες ἔπαιζον χαρτῖα. Χορευταί, ὡς πανταχοῦ ὅπου δὲν σταθμεύει καμμία ἴλη οὐλάνων, ἦσαν ὀλιγώτεροι τῶν κυριῶν. "Ὅθεν ὅλοι σχεδὸν οἱ ἄνδρες ἠναγκάστησαν νὰ συμμεθέξωσι τοῦ χοροῦ. Μετὰ τῶν λοιπῶν διεκρίνετο ὁ διδάσκαλος, ὃν ὅλοι αἱ νέαι ἐξέλεγον εὐρίσκουσαι ὅτι μετ' αὐτοῦ ἐχόρευον ἐλαφρότατα τὸν στρόβιλον. Μετὰ τῆς Μάσας ἐχόρευσε πολλάκις, καὶ αἱ λοιπαὶ νέαι τοὺς ἐθεώρουν σκωπτικῶς. Ἐπὶ τέλους, περὶ τὸ μεσονύκτιον, ὁ ἀπαυδήσας οἰκοδεσπότης διέκοψε τὸν χορὸν, καὶ διατάξας νὰ παρατεθῆ τὸ δεῖπνον, ἀπεσύρθη εἰς τὸν κοιτῶνά του.

Ἡ ἀπουσία τοῦ Τρογεκούρωφ ἔδωκεν εἰς τὴν συναστροφὴν πλειοτέραν ἐλευθερίαν καὶ ζωηρότητα· οἱ νέοι ἐτόλμησαν νὰ πλησιάσωσι τὰς κυρίας, αἱ νεάνιδες ἐγέλων καὶ ἐψιθύριζον ταπεινῶνως μετὰ τῶν γειτόνων των, αἱ κυρίαὶ συνωμίλου μεγάλη τῆ φωνῇ, οἱ ἄνδρες ἔπινον, ἐφιλονέικουν καὶ ἐκάγχαζον· ἐν ἐνὶ λόγῳ τὸ δεῖπνον ἦτο ὑπερμέτρως εὐθυμον, καὶ ἀφῆκε πολὺς εὐκρέστους ἀναμνήσεις.

Εἰς μόνος δὲν μετεῖχε τῆς κοινῆς εὐθυμίας, ὁ Σπίτζιν. Ἐκάθητο σκεπτικός καὶ σιωπηλός, ἔτρωγεν ἀφηρημένος, καὶ ἐφαίνετο ὑπερβολικὰ ἀνύψυχος. Αἱ περὶ ληστῶν ὀμιλίας ἐτάραττον τὴν φαντασίαν του, θέλομεν δὲ ταχέως ἰδῆ ὅτι εἶχεν ἀποχρῶντας λόγους πρὸς τοῦτο.

Ὁ Σπίτζιν ἐπικαλούμενος τὸν Κύριον μάρτυρα τοῦ ὅτι τὸ ἐρυθρὸν κιβώτιον ἦτο κενόν, δὲν ἐψέυδετο καὶ δὲν ἠμάρτησε· τῶντι ἦτο κενόν τὸ ἐρυθρὸν κιβώτιον, διότι τὰ ἄλλοτε ἐν αὐτῷ φυλαττόμενα χαρτονομίσματα εἶχον μεταβῆ εἰς μικρὸν δερμάτινον θύλακα, ὃν ἔφερε μεθ' ἑαυτοῦ ἐπὶ τοῦ στήθους ὑπὸ τὸ ὑποκάμισον. Μόνον δι' αὐτῆς τῆς προφυλάξεως ἔπαυον αἱ κατὰ πάντων ὑπόνοιαι του καὶ ὁ ἀδιάλειπτός του φόβος. Τώρα δέ, ἠναγκασμένος νὰ διανυκτερεύσῃ εἰς ξένην οἰκίαν, ἐφοβεῖτο μὴ ἤθελαν τὸν βάλλῃ εἰς κανέν ἀπόκεντρον δωμάτιον ὅπου εὐκόλως ἠδύναντο νὰ εἰσελθῶσι κλέπτει, καὶ ἐζήτει διὰ τῶν ὀφθαλμῶν ἀσφαλῆ τινα σύντροφον, ὡς τοιοῦτον δ' ἐπὶ τέλους ἐξέλεξε τὸν Δεφόρζ. Τὸ ἐξωτερικὸν τοῦ νέου, τὸ ὁποῖον ἐνέφαινε δύναμιν, καὶ μάλιστα ἡ ἀνδρεία ἣν ἐδειξεν εἰς τὴν συνάντησίν του μετὰ τῆς ἄρκτου, ἦν ὁ Σπίτζιν ἐνθυμεῖτο πάντοτε μετὰ τρόμου, τὸν παρεκίνησαν ν' ἀποφασίσῃ. "Ὅθεν μετὰ τὸ γεῦμα ἤρξατο νὰ περιστρέφεται πλησίον τοῦ νέου Γάλλου, λαρυγγίζων καὶ βήχων, ἐπὶ τέλους δὲ ἀποσταθεῖς πρὸς αὐτόν·

— Χμ! δὲν γίνεται, κύριε, τῷ εἶπε, νὰ μείνω ἀπόψε εἰς τὸ δωμάτιόν σας, διότι βλέπετε ; ..

— Que désire monsieur ? ἠρώτησεν ὁ Δεφόρζ εὐγενῶς προσκλίνας.

— "Αχ! τί δυσάρεστο ! ἐσύ, κύριε, δὲν ἔμα-

θες ἀκόμη τὴν γλῶσσάν μας. Je veux moi chez vous coucher, καταλαμβάνεις ;
— Monsieur, vous n'avez qu'à ordonner, ἀπήντησεν ὁ Δεφόρζ.

Ὁ Σπίτζιν λίαν εὐχαριστηθεὶς ἐκ τῶν εἰς τὴν γαλλικὴν γνώσεών του, ἐσπευσεν αὐθιρῶν νὰ λάβῃ ἀνάλογα μέτρα.

Οἱ ξένοι ἀποχαιρετήσαντες ἀλλήλους, ἀπεσύρθησαν ἕκαστος εἰς τὸν θάλαμόν του, ὁ δὲ Σπίτζιν ἠκολούθησε τὸν Γάλλον εἰς τὸν οἰκίσκον, ὃν οὗτος κατεῖχε. Ἡ νύξ ἦτο σκοτεινὴ. Ὁ Δεφόρζ ἐκράτει φανόν, ὁ δὲ Σπίτζιν τὸν ἠκολούθει μὲ ἀρκετὸν θάρρος, θλιβὼν ἐνίοτε ἐπὶ τοῦ στήθους τὸν μυστηριώδη θύλακα διὰ νὰ εἶνε βέβαιος ὅτι ἔχει ἀκόμη τὰ χρήματά του.

Ἄμα ἔφθασαν εἰς τὸν οἰκίσκον, ὁ διδάσκαλος ἤναψε κηρίον, καὶ ἀμφότεροι ἤρχισαν νὰ ἐκδύωνται. Ἐν τῷ μεταξύ ὁ Σπίτζιν περιήρχετο τὸν θάλαμον, ἐξετάζων τὰ κλειθρα καὶ τὰ παράθυρα καὶ κινῶν δυσπιστῶς τὴν κεφαλὴν, καθὸ μὴ εὐχαριστηθεὶς ἐκ τῆς ἐπιθεωρήσεως. Αἱ θύραι ἐκλείοντο μόνον δι' ἐνὸς μοχλοῦ, τὰ δὲ παράθυρα δὲν εἶχον εἰσέτι τὰ διπλᾶ των περιθέματα· καὶ ἐπειράθη μὲν νὰ ἐξηγηθῆ περὶ τούτου μετὰ τοῦ Δεφόρζ, ἀλλ' αἱ εἰς τὴν γαλλικὴν περιωρισμέναι γνώσεις του δὲν τοῦ τὸ ἐπέτρεπον. Ὁ Γάλλος δὲν τὸν ἐνόησε, ὁ δὲ Σπίτζιν ἐβίασθη νὰ σιωπήσῃ. Αἱ κλίμαι των ἦσαν τοποθετημέναι ἢ μία ἀπέναντι τῆς ἄλλης· ἀμφότεροι κατεκλίθησαν καὶ ὁ διδάσκαλος ἔσβεσε τὸ κηρίον, ἀφοῦ τῷ ηὔχθη καλὴν νύκτα. Μετ' ὀλίγον ἠκούσθησαν οἱ ῥοχασμοὶ του.

— Ῥοχαλίζει τὸ ζῶον, ὁ Φραντζέζος, διανοήθη ὁ Σπίτζιν, ἐμὲ ὅμως ἀδύνατον νὰ μὲ πάρῃ ὕπνος· μήπως εἶνε πρᾶξον νὰ ἐμβοῦν κλέπτει ἀπὸ τὰς θύρας ἢ τὰ παράθυρα· αὐτὸ δὲ τὸ ζῶον οὔτε μὲ κανόνια δὲν τὸν ζυπνᾷς. Μουσιού, αἱ μουσιού· ὁ διάβολος νὰ σὲ πάρῃ.

Ὁ Σπίτζιν ἐσιώπησε· ἡ κόπωση καὶ οἱ καπνοὶ τοῦ οἴνου μικρὸν κατὰ μικρὸν ὑπερίσχυσαν τοῦ φόβου του, καὶ μετ' ὀλίγον βαθὺς ὕπνος τὸν κατέλαβε.

Παράδοξος τῷ ἠτοιμάζετο ἔγερσις. Ἡσθάνετο ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ὕπνου ὅτι κάποιος τὸν ἔσυρεν ἐλαφρῶς ἐκ τοῦ περιλαίμιου τοῦ ὑποκαμίσου. Ὁ Σπίτζιν ἠνοιξε τοὺς ὀφθαλμούς, καὶ εἰς τὸ ὠχρὸν φῶς φθινοπωρινῆς πρωΐας, εἶδεν ἐνώπιόν του τὸν Δεφόρζ κρατοῦντα εἰς μὲν τὴν μίαν χεῖρα πιστόλιον, διὰ τῆς ἄλλης δὲ λύνοντα τὸν πολύτιμον θύλακα. Ὁ Σπίτζιν παρ' ὀλίγον ἐλιποθύμει.

— Qu'est ce que c'est, Monsieur, qu'est ce que c'est ? ἐπρόφερε μετὰ φωνῆς τρεμούσης.

— Σιωπῆ, ἀπήντησεν ὁ διδάσκαλος εἰς καθάραν ῥωσικὴν γλῶσσαν· σιωπῆ! ἢ εἶσαι χαμένος. Εἶμαι ὁ Δουβρόφσκις.

ΙΑ'.

Ἡδὴ ζητοῦμεν τὴν ἄδειαν τοῦ ἀναγνώστου νὰ τῷ διευκρινήσωμεν τὰ τελευταῖα τοῦ διηγήματος ἡμῶν συμβεβηκότα δι' ἑτέρων προσηγηθέντων, ἅτινα δὲν ἐλάβομεν εἰσέτι καιρὸν νὰ ἱστορήσωμεν.

Εἰς τὸν ταχυδρομικὸν σταθμὸν *** ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ ἐπιστάτου ὃν ἤδη προανεφέραμεν, ἐκάθητο εἰς γωνίαν τινὰ ὀδοιπόρος, μὲ ὕφος ταπεινὸν καὶ ὑπομονητικόν, μαρτυροῦν ἐργάτην τινὰ ἢ ἀλλοδαπὸν, τουτέστιν ἄνθρωπον οὐδὲν σημερινόντα εἰς τὰς ταχυδρομικὰς δημοσίας ὁδοῦς. Ἡ ἄμαξά του ἴστατο εἰς τὴν αὐτὴν ὁλως ἀπεριποίητος· ἐντὸς αὐτῆς ἔκειτο ἰσχνὸς μάρσιππος, τρηνὴ ἀπόδειξις τῆς πενίας τοῦ ἰδιοκτῆτου. Ὁ ὀδοιπόρος, οὔτε φαγητὸν οὔτε ποτὸν ζητήσας, παρετήρει ἐκ διαλειμμάτων διὰ τοῦ παραθύρου, συρίζων ἐνίοτε, πρὸς μεγάλην δυσaréσκειαν τῆς ἐπιστάτιδος, καθημένης ὀπισθεν σανιδῶτου διαφράγματος.

— Ὁ Θεὸς μᾶς ἔστειλε σφυρίχτραν, ἐψιθύριζεν, ἔκουε πῶς σφυρίζει! ποῦ νὰ σκάσῃ ὁ καταραμένους ἄπιστος.

— Καὶ τί; εἶπεν ὁ ἐπιστάτης. Κακὸ εἶνε αὐτό; ἄς σφυρίξῃ.

— Δὲν εἶνε κακὸ; ἀντέλεξεν ἡ ὠργισμένη σύζυγος· καὶ δὲν ξέρεις τί λένε γι' αὐτό;

— Τί λένε; πῶς τὸ σφυρίγμα διώχτει τὰ χρήματα; αἱ! Παχόμοβνα! ἐμεῖς καὶ μὲ σφυρματιαῖς καὶ χωρὶς αὐταῖς τίποτα δὲν ἔχομε.

— Μὰ στείλέ τονε, Σίδωριτζ', τί τονε βαστὰς; Δὸς του ἄλογα, καὶ ἄς πάγῃ 'ς τὸ διάβολο.

— Ἄς περιμένῃ, Παχόμοβνα. Ἐστὸ σταῦλο ἔχομε μόνον δώδεκα ἄλογα, καὶ τὰ τρία ἀπ' αὐτὰ εἶνε κουρασμένα. Δὲν εἶνε παράξενο νὰ μᾶς ἔρθουνε καλοὶ ταξειδιῶτες, καὶ δὲν θέλω ν' ἀποκριθῶ ἐγὼ γιὰ τὸ Φραντζέζο. Αἱ! δὲν τὸ λέω γιὰ; νὰ τους, τρέχουν, καὶ τί γρήγορα! νὰ μὴν εἶνε κανένας στρατηγός;

Ἄνοικτὴ ἄμαξά ἐστάθη εἰς τὸ πρόθυρον θεράπων δὲ πηδήσας ἐκ τοῦ ἐδωλίου του ἤνοιξε τὴν θυρίδα, καὶ μετὰ τινὰς στιγμάς, νεανίας φέρων στρατιωτικὸν μανδύαν καὶ λευκὸν πιλὸν ἐπὶ κεφαλῆς εἰσῆλθεν εἰς τοῦ ἐπιστάτου, ἀκολουθούμενος ὑπὸ ὑπηρετοῦ, ὅστις ἐκράτει μικρὸν κιβώτιον, ὃ καὶ ἀπέθεσεν ἐπὶ τοῦ παραθύρου.

— Ἄλογα! εἶπεν ὁ ἀξιωματικὸς ἐπιτακτικῶς.

— Εὐθύς! ἀπήντησεν ὁ ἐπιστάτης· παρακκλῶ τὴν ἄδειάν σας.¹⁾

— Δὲν ἔχω ἄδειαν πηγαίνω ἀλλοῦ, πлагίως. μήπως δὲν μὲ γνωρίζεις;

Ὁ ἐπιστάτης ἔσπευσε νὰ βιάσῃ τοὺς ἀνθρώπους νὰ ζεύξωσι, ὁ νέος ἤρχισε νὰ περιέρχεται τὸ

δωμάτιον, ἔπειτα μεταβὰς εἰς τὸ ἕτερον διαμέρισμα, ἠρώτησε ταπεινοφώνως τὴν σύζυγον τοῦ ἐπιστάτου, ποῖος εἶνε ὁ ὀδοιπόρος.

— Ὁ Θεὸς ξέρει, ἀπήντησεν ἐκείνη· Φραντζέζος φαίνεται· εἶνε τώρα πέντε ὥρες ποῦ περιμένει ἄλογα καὶ ὅλο σφυρίζει. Τὸν ἐβαρέθηκα τὸν καταραμένο.

Ὁ νέος ἀπετάθη πρὸς τὸν ὀδοιπόρον γαλλιστί.

— Καὶ διὰ ποῦ διευθύνεσθε; τὸν ἠρώτησε.

— Διὰ τὴν πλησίον πόλιν, ἀπήντησεν ὁ Γάλλος, ἐκεῖθεν δὲ μεταβαίνω εἰς ἐνὸς κτηματίου, ὅστις μ' ἐμισθῶσεν ὡς διδάσκων χωρὶς νὰ μὲ γνωρίζῃ. Σήμερον ἤλπιζα νὰ φθάσω, ἀλλ' ὁ κ. ἐπιστάτης, φαίνεται, ἀπεφάσισε διαφορετικῶς.

— Καὶ τίς ἀπὸ τοὺς ἐδῶ κτηματίας σὰς ἐμισθῶσε;

— Ὁ Τρογεκούρωφ, ἀπήντησεν ὁ Γάλλος.

— Ὁ Τρογεκούρωφ; Καὶ ποῖος εἶναι ὁ Τρογεκούρωφ αὐτός;

— Ma foi, monsieur, ὀλίγα καλὰ ἤκουσα περὶ αὐτοῦ. Λέγουν ὅτι εἶνε δεσπότης ὑπερήφανος καὶ ἰδιότροπος, σκληρὸς πρὸς τοὺς περὶ αὐτόν, ὅτι κανεὶς δὲν εἰμπορεῖ νὰ ζήσῃ πλησίον του, ὅτι ὅλοι τρέμουν εἰς τὸ ὄνομά του καὶ ὅτι πρὸς τοὺς διδασκάλους φέρεται περιφρονητικῶς.

— Καλὲ τί λέγετε! καὶ ἀποφασίζετε νὰ ὑπηρετήσητε τοιοῦτο τέρας;

— Τί νὰ κάμω, κύριε ἀξιωματικέ; Μὲ προτείνει καλὸν μισθόν, 3000 ρούβλια κατ' ἔτος, ἐκτὸς τῆς τροφῆς καὶ τοῦ οἰκήματος. Ἴσως ἐγὼ σταθῶ εὐτυχέστερος ἄλλων. Ἐχὼ γραιὴν μητέρα, πρὸς τὴν ὁποίαν θὰ στέλλω τὸ ἡμισυ τοῦ μισθοῦ μου, μὲ τὰ λοιπὰ δὲ χρήματα, ἐντὸς πέντε ἐτῶν, θὰ συνάξω μικρὸν κεφάλαιον. ἄρκυτον διὰ τὴν μέλλουσαν ἀνεξαρτησίαν μου, καὶ τότε, bon soir, ἀναχωρῶ διὰ Παρισίους, καὶ κάμνω τὸν ἔμπορον.

Καὶ σὰς γνωρίζει κανεὶς εἰς τοῦ Τρογεκούρωφ; ἠρώτησεν ὁ ἀξιωματικὸς.

— Κανεὶς, ἀπήντησεν ὁ διδάσκαλος. Κάποιος φίλος του εἰς Μόσχαν, τοῦ ὁποίου μάγειρος ἦτον εἰς συμπατριώτης μου, μ' ἐσύστησε πρὸς αὐτόν. Πρέπει νὰ εἰξεύρετε ὅτι ἠτοίμαζόμην νὰ γείνω ζαχαροπλάστης, καὶ ὄχι διδάσκαλος· ἀλλὰ μὲ εἶπαν ὅτι εἰς τὸν τόπον σας τὸ διδασκαλικὸν ἐπάγγελμα εἶναι πολὺ συμφερότερον.

Ὁ ἀξιωματικὸς ἐβυθίσθη εἰς σκέψεις.— Ἀκούσατε, εἶπε, διακόψας αἰφνης τὸν Γάλλον· τί θὰ ἐλέγατε ἂν, ἀντὶ τοῦ μέλλοντος τὸ ὅποιον ὄνειρεύεσθε, σὰς ἐπρότεινα δέκα χιλιάδας ρούβλια καθαρὰ, ὑπὸ τὸν ὄρον νὰ ἐπιστρέψῃτε ἀμέσως εἰς Παρισίους;

Ὁ Γάλλος προσέβλεψεν ἐκπληκτος τὸν ἀξιωματικόν, ἐμειδίασε, καὶ ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν.

— Τὰ ἄλογα εἶνε ἔτοιμα! εἶπεν εἰσελθὼν ὁ ἐπιστάτης. Τὸ αὐτὸ ἐπανάλαβε καὶ ὁ ὑπηρετής.

1) Ταχυδρομικὸν διαβατήριον πρὸς ἀλλαγὴν ἱππων εἰς τοὺς σταθμούς. Σ. τ. Μ.

— Ἀμέσως, ἀπήντησεν ὁ ἀξιωματικός. Πηγαίνει' ἔξω μίαν στιγμὴν. Ὁ ἐπιστάτης μετὰ τοῦ ὑπηρετοῦ ἐξῆλθον. Δὲν ἀστειεύομαι, ἐπανέλαβε γαλλιστί· δύναμαι νὰ σᾶς δώσω 10,000 βούβλια· με χρειάζονται μόνον τὰ ἔγγραφα σας.

Καὶ ταῦτα εἰπὼν, ἤνοιξε τὸ κιβώτιον, καὶ ἐξήγαγε σωρὸν χαρτονομισμάτων.

Ὁ Γάλλος ἤνοιξεν ὑπερμέτρως τοὺς ὀφθαλμούς, ἀπορῶν τί νὰ ὑποθέσῃ.

— Τὰ ἔγγραφα μου, ἐπανελάμβανε μετ' ἐκπλήξεως. Ἴδου τὰ ἔγγραφα μου... ἀλλὰ σεῖς ἀστειεύεσθε, τί σᾶς χρειάζονται τὰ ἔγγραφα μου;

— Τοῦτο δὲν σᾶς ἐνδιαφέρει. Ἐρωτῶ, συμφωνεῖτε ἢ ὄχι;

Ὁ Γάλλος δυσπιστῶν εἰσέτι, ἔτεινε τὰ ἔγγραφα πρὸς τὸν νέον ἀξιωματικόν, ὅστις ταχέως τὰ ἐξήτασε.

— Τὸ διαβατήριόν σας... καλὰ, ἐπιστολὴ συστατικὴ... ἄς ἴδωμεν· μαρτυρικὸν γεννήσεως... ἀξιόλογα. Λοιπόν, ἰδού λάβετε τὰ χρήματά σας, καὶ ἀναχωρήσατε. Χαίρετε.

Ὁ Γάλλος ἴστατο ἀκίνητος. Ὁ ἀξιωματικὸς ἐπανῆλθε.

— Εἶχα λησμονήσῃ τὸ οὐσιωδέστερον· δότε με λόγον τιμῆς ὅτι αὐτὰ θὰ μείνουν μεταξύ μας... τὸν λόγον τῆς τιμῆς σας.

— Τὸν λόγον τῆς τιμῆς μου, ἀπήντησεν ὁ Γάλλος. Ἀλλὰ τὰ ἔγγραφα μου, τί νὰ κάμω χωρὶς αὐτά;

— Εἰς τὴν πρώτην πόλιν εἰδοποιεῖτε, ὅτι σᾶς ἐλήστευσεν ὁ Δουβρόφσκις. Θὰ σᾶς πιστεύουν, καὶ θὰ σᾶς δώσουν τὰ ἀναγκαῖα μαρτυρικά. Χαίρετε· εὐχομαι νὰ φθάσητε τὸ ταχύτερον εἰς Παρισίους, καὶ νὰ εὔρητε ὑγαίνουσαν τὴν μητέρα σας.

Ὁ Δουβρόφσκις ἐξῆλθε τοῦ δωματίου, ἐκάθησεν εἰς τὴν ἄμαξαν, καὶ ἀνεχώρησεν.

Ὁ ἐπιστάτης παρετήρη ἐκ τοῦ παραθύρου, ὅτε δὲ ἡ ἄμαξα ἀπεμακρύνθη ἐστράφη πρὸς τὴν σύζυγον του καὶ ἀνεφώνησε:— Παχόμοβνα! Ξευρεῖς τί; αὐτὸς ἦτον ὁ Δουβρόφσκις.

Ἐκείνη ὤρμησεν εἰς τὸ παράθυρον, ἀλλ' ἦτο πλέον ἀργά· ὁ Δουβρόφσκις εἶχεν ἀπομακρυνθῆ. Τότε ἐπετέθη κατὰ τοῦ συζύγου.— Δὲν φοβᾶσαι Θεό; γιὰτί δὲ μοῦ τό' πες πρῶτα νὰ τὸν ἴδῶ καὶ ἐγώ; τώρα περίμενε νὰ ξαναγυρίσῃ. Ἐντροπή σου, ἀλήθεια κ' ἀλήθεια.

Ὁ Γάλλος ἐν τούτοις ἴστατο ὡς ἀπολιθωθείς. Ἡ μετὰ τοῦ ἀξιωματικοῦ συμφωνία, τὰ χρήματα—πάντα τῷ ἐφαινότο ὡς ὄνειρον. Ἀλλὰ τὰ χαρτονομίσματα ἦσαν εἰς τὸ θυλάκιόν του, εὐγλώττως ἐπικυροῦντα τὴν πραγματικότητα τοῦ παραδόξου συμβεβηκότος. Τέλος ἀπεφάσισε νὰ μιθῶσῃ ἵππους μέχρι τῆς πόλεως, ὅπου καὶ ἔφθασε τὴν νύκτα.

Ὁ Δουβρόφσκις δὲ, γενόμενος κύριος τῶν ἐγ-

γράφων τοῦ Γάλλου, ἐπαρουσιάσθη τολμηρῶς, ὡς εἶδομεν ἤδη, πρὸς τὸν Τρογεκούρωφ καὶ ἔμεινε παρ' αὐτῶ ὡς διδάσκαλος. Οἰοιδήποτε καὶ ἂν ἦσαν οἱ μουσικοὶ σκοποὶ του—τοῦτο θὰ γνωστῆ κατόπιν—εἰς τὴν διαγωγὴν του οὐδὲν ἐφάνη τὸ ἐπιμεμπτον. Πράγματι, ὀλίγον μὲν ἐφρόντιζε περὶ τῆς ἀνατροφῆς τοῦ μικροῦ μαθητοῦ του Σάσα, ὃν ἄφινεν ἐλεύθερον ν' ἀτακτῆ καὶ παρ' οὐ δὲν ἐζήτει λόγον διὰ τὰ μαθήματα, ἅτινα τῷ ἔδιδε διὰ τὸν τύπον μόνον, ἐπιμελέστατα ὅμως παρηκολούθει τὰς προόδους τῆς μαθητρίας του εἰς τὴν μουσικὴν, καὶ συχνάκις ὀλοκλήρους ὥρας ἐκάθητο μετ' αὐτῆς εἰς τὸ κλειδοκύμβαλον. Πάντες ἠγάπων τὸν νέον διδάσκαλον· ὁ μὲν Τρογεκούρωφ διὰ τὴν κυνηγετικὴν του δεξιότητα, ἡ δὲ θυγάτηρ του διὰ τὸν ἀπεριόριστον ζῆλον καὶ τὴν δουλικὴν αὐτοῦ περιποίησιν, καὶ ὁ μὲν Σάσας διὰ τὴν πρὸς αὐτὸν ἐπιεικειαν, οἱ δὲ οἰκεῖοι διὰ τὴν ἀγαθότητα καὶ τὸ ἐλευθέριον αὐτοῦ, ὅπερ κατὰ τὰ φαινόμενα δὲν συνῆδε μὲ τὴν κατάστασίν του. Αὐτὸς ὁ ἴδιος ἐφαινότο ἀφωσιωμένος πρὸς τὴν οἰκογένειαν, ἥς μέλος ἐθεώρει ἤδη εαυτὸν.

Παρήλθε σχεδὸν μὴν ἀπὸ τῆς ἐγκαταστάσεως του ὡς διδασκάλου μέχρι τῆς ἀξιοσημειώτου ἑορτῆς, καὶ οὐδεὶς ὑπώπτευεν ὅτι, ὑπὸ τὸν σεμνὸν νεανίαν ἐκρύπτετο ὁ τρομερὸς ληστής, εἰς οὗ τὸ ὄνομα ἔφριττον πάντες οἱ κτηματῖαι τῶν περιχώρων. Καθ' ὅλον τὸ διάστημα τοῦτο, ὁ Δουβρόφσκις δὲν ἀπεμακρύνετο τῆς Ποκρόφσκας, οὐχ ἦττον ὅμως ἡ περὶ τῶν ληστειῶν του φήμη ἐξηκολούθει ὑπάρχουσα, χάρις εἰς τὸ ἐφευρετικὸν πνεῦμα τῶν κατοίκων τῶν περιχώρων· δὲν εἶνε ὅμως ἀπίθανον, ἡ συμμορία του νὰ ἐξηκολούθει ἐνεργοῦσα καὶ ἀπόντος τοῦ ἀρχηγοῦ αὐτῆς. Τὴν νύκτα ἐκείνην μείνας εἰς τὸν αὐτὸν θάλαμον μετ' ἀνθρώπου, ὃν ἐδικαιούτο νὰ θεωρῆ ὡς προσωπικόν του ἐχθρόν, καὶ ὡς ἓνα τῶν πρωταιτίων τῆς καταστροφῆς του, ὁ Δουβρόφσκις δὲν ἠδυνήθη ν' ἀποφύγῃ τὸν πειρασμόν. Γνωρίζων τὴν ὑπαρξίν του χρηματοφόρου θύλακος ἀπεφάσισε νὰ τὸν ἀρπάσῃ, εἶδομεν δὲ πῶς ἐξέπληξε τὸν πτωχὸν Σπίτζιν διὰ τῆς ἀπροσδοκῆτου μεταμορφώσεώς του ἀπὸ διδασκάλου εἰς ληστήν.

IB'

Παρήλθον ἡμέραι τινὲς χωρὶς οὐδὲν νὰ συμβῆ ἀξιοσημειώτων. Ἡ ζωὴ τῶν ἐν Ποκρόφσκακ διήρχετο μονοτόμως. Ὁ Τρογεκούρωφ καθεκᾶσθην ἐκυνῆγει, ἡ ἀνάγνωσις δὲ, ὁ περίπατος καὶ πρὸ πάντων τὰ μαθήματα τῆς μουσικῆς ἦσαν ἡ ἐνασχόλησις τῆς θυγατρὸς του. Ἐρχίζεν αὐτὴ νὰ ἐννοῆ τὴν ἰδίαν αὐτῆς καρδίαν καὶ ὠμολογῇ, μετ' ἀκουσίου πείσματος, ὅτι αὕτη δὲν ἦτο ἀπαθὴς εἰς τὰ προτερήματα τοῦ νέου Γάλλου. Καὶ οὗτος μὲν, οὐδόλως ἐξερχόμενος τῶν

δρίων τοῦ σεβασμοῦ καὶ τῆς αὐστηραῆς κοσμιότητος, κατώρθωσε νὰ μὴ ἐξεγείρῃ τὴν ὑπερηφάνειαν καὶ τὰς ὑπονοίας της, ἡ δὲ νεῆνις, ἐκ τῆς συνηθείας ἐλκυσμένη, ἐδείκνυε πρὸς αὐτὸν ὀσημέραι πλείονα ἐμπιστοσύνην. Μακρὰν τοῦ Δεφόρζ, τὴν κατελαμβάναν ἀνία, παρόντα δὲ ἀδιαλείπτως τὸν ἀπασχόλει ζητοῦσα τὴν γνώμην του περιόλων, καὶ πάντοτε μετ' αὐτοῦ συμφωνοῦσα. Ἰσως δὲν ἤρατο αὐτοῦ εἰσέτι, ἀλλ' εἰς τὸ πρῶτον ἐμπόδιον, ἢ εἰς αἰφνιδίαν τινὰ τῆς τύχης καταφράν, τὸ πάθος τῆς καρδίας της θὰ ἐξεργήγνυτο ἐν ὄλῃ αὐτοῦ τῇ ὁρμῇ.

Ἡμέραν τινὰ, ἐλθοῦσα εἰς τὴν αἴθουσαν ὅπου τὴν περιέμενεν ὁ διδάσκαλος, ἡ Μυρία Κυρίλλοβνα, μετ' ἐκπλήξεως διέκρινε ταραχὴν τινὰ ἐπὶ τοῦ ὄχρου τοῦ προσώπου. Ἀνοιξασα τὸ κλειδοκύμβαλον, ἔψαλεν ἐπ' ὀλίγον, ἀλλ' ὁ Δουβρόφσκις, προφασισθεὶς κεφαλαλίαν, ἐζήτησε συγγνώμην καὶ διέκοψε τὸ μάθημα, ἐνῶ δὲ ἔκλειε τὸ βιβλίον τῆς μουσικῆς τῇ ἐπέδωκε λάθρα γραμμάτιον. Ἡ νεῆνις τὸ ἔλαβε, πρὶν ἢ προφθάσῃ νὰ ἐννοήσῃ καλῶς περὶ τίνος ἐπρόκειτο, ἀλλ' αὐτοστιγμῆ μετενόησεν· ὁ Δουβρόφσκις ὅμως δὲν ἦτο πλέον ἐκεῖ. Ἡ Μάσα εἰσῆλθεν εἰς τὸν θάλαμόν της, καὶ ἀνοιξασα τὸ γραμμάτιον, ἀνέγνωσε τὰ ἐπόμενα:

«Ἐλθετε σήμερον κατὰ τὴν ἐβδόμην ὥραν εἰς τὴν σκιάδα, πλησίον τοῦ βύακος· πρέπει ἀφευκτικῶς νὰ σὰς ὁμιλήσω.»

Ἡ περιέργειά της εἶχεν ἰσχυρῶς ἐξεγερθῆ. Πρὸ πολλοῦ περιέμενεν ἐξομολόγησιν, καὶ ἐπιθυμοῦσα καὶ φοβουμένη αὐτήν. Ἐξ ἑνὸς μὲν θὰ τῇ ἤρσκει ν' ἀκούσῃ τὴν ἐπιβεβαίωσιν ἐκείνου ὅπερ ὑπώπτευεν, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἠσθάνετο ὅτι δὲν ἤρμοζεν εἰς αὐτήν ν' ἀκούσῃ ἐρωτικὰς ἐξηγήσεις ἀπὸ ἀνθρώπου ὅστις, ὡς ἐκ τῆς κοινωνικῆς του θέσεως, δὲν ἐδικαιούτο νὰ ἐλπίζῃ ὅτι ἠδύνατο ν' ἀπολαύσῃ ποτὲ τὴν χεῖρά της. Καὶ ἀπεφάσισε μὲν νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν συνέντευξιν, ἀλλὰ δι' ἐν πρᾶγμα ἠπόρει· πῶς ὄφειλε νὰ δεχθῇ τὴν ἐξομολόγησιν τοῦ διδασκάλου μετ' ἀριστοκρατικῆς ἀγανακτήσεως ἢ μετὰ φιλικῶν νοουθεσιῶν, γελῶσα καὶ ἀστειευομένη, ἢ μετ' ἀφώνου ἐνδιαφέροντος; Ἐντούτοις δὲν ἔπαυε παρατηροῦσα τὸ ὥρολόγιον. Ἐπὶ τέλους ἐπῆλθε σκότος, ὁ δὲ Τρογκεκούρωφ ἐκάθησε μὲ τοὺς ξένους του εἰς τὴν τράπεζαν τοῦ χαρτοπαιγνίου. Αἰφνης τὸ τοῦ ἐστιατορίου ὥρολόγιον ἠκούσθη σημαῖνον ἐπτὰ παρὰ τέταρτον, ἡ δὲ νεῆνις ἐξελθοῦσα ἀθροῦδως τῆς οἰκίας, ἔρριψε περὶ αὐτὴν τὸ βλέμμα, καὶ ἔτρεξεν εἰς τὸν κήπον.

Ἡ νύξ ἦτο ζοφερά, ὁ οὐρανὸς ὑπὸ νεφῶν κεκαλυμμένος, δύο δὲ βήματα μακρὰν οὐδὲν διεκρίνετο· ἡ νύξ ὅμως ἐβάδιζεν ἐν τῷ σκότει διὰ τῶν γνωστῶν αὐτῇ ἀτραπῶν, καὶ μετ' οὐ πολὺ εὐρέθη εἰς τὴν σκιάδα. Ἐκεῖ ἐστάθη ἵνα ἀνα-

πνεύσῃ, καὶ φανῇ ἐνώπιον τοῦ Δεφόρζ μὲ ὕψος ἀπαθὲς καὶ ἤρεμον. Ἀλλ' ὁ Δεφόρζ ἴστατο ἡδὴ ἐνώπιόν της.

— Σὰς εὐχαριστῶ, εἶπε, μετὰ θλιβεραῆς καὶ ἡρέμου φωνῆς, ὅτι ἠκούσατε τὴν παράκλησίν μου· θὰ ἀπηλπίζομην ἂν δὲν συγκατετίθεσθε.

Ἡ νέα κόρη ἀπήντησε διὰ φράσεως αἰνιγματώδους.

— Ἐλπίζω, εἶπε, ὅτι δὲν θὰ λάβω ἀφορμὴν νὰ μετανοήσω διὰ τὴν ἐπεικειάν μου.

Ἐκεῖνος ἐσίγα, καὶ ἐφρίνετο ζητῶν νὰ ὀπλισθῇ μὲ θάρρος.

— Αἱ περιστάσεις ἀπαιτοῦν... ὀφείλω νὰ σὰς ἀφήσω, εἶπεν ἐπὶ τέλους· ἴσως μετ' οὐ πολὺ μάθετε... ἀλλὰ πρὶν χωρισθῶμεν, ὀφείλω νὰ ἐξηγηθῶ μετ' ὑμῶν.

Ἡ νεῆνις οὐδὲν ἀπήντησεν. Εἰς τὰς λέξεις ταύτας ἐβλεπε τὸν πρόλογον τῆς περιμενομένης ἐξομολογήσεως.

— Δὲν εἶμαι ἐκεῖνος ὃν ὑποθέτετε, ἐξηκολούθησε κάτω νεῦον· δὲν εἶμαι ὁ Γάλλος Δεφόρζ— εἶμαι ὁ Δουβρόφσκις.

Ἡ νεῆνις ἔρρηξε κραυγὴν.

— Δι' ὄνομα Θεοῦ, μὴ φοβεῖσθε· σεις δὲν πρέπει νὰ φοβῆσθε τ' ὄνομά μου. Naί, ἐγὼ εἶμαι ὁ δυστυχὴς ἐκεῖνος, ὃν ὁ πατήρ σας, στερήσας καὶ τοῦ τελευταίου τεμαχίου ἄρτου ὅπερ εἶχε, ἐδίωξε τῆς πατριῆς οἰκίας καὶ ἔστειλε νὰ ληστευῇ εἰς τὰς δημοσίας ὁδοὺς. Ἀλλὰ οὔτε ὑμεῖς πρέπει νὰ μὲ φοβῆσθε οὔτε ὁ πατήρ σας. Τετέλεσται... τῷ ἐτυχῶρησά· ὑμεῖς τὸν ἐσώσατε. Ὁφείλα ν' ἀρχίσω τὸ αἵματηρὸν ἔργον μου, κατ' ἐκείνου πρῶτον ἐπιτιθέμενος. Περιεφερόμην περὶ τὴν οἰκίαν του, καὶ εἶχα ἤδη ὀρίσῃ ποῦ νὰ τεθῇ τὸ πῦρ, πῶθεν νὰ εἰσέλθω εἰς τὸν κοιτῶνά του, πῶς νὰ τῷ κλείσω τὴν ὑποχώρησιν· ἀλλὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὑμεῖς διήλθατε ἐνώπιόν μου ὡς οὐράνιος ὄπτασια, καὶ ἀμέσως ἠσθάνθη τὴν καρδίαν μου ἡμερωθεῖσαν. Ἐνόησα ὅτι ἡ οἰκία ἐν ἣ κατοικεῖτε ὑμεῖς εἶναι ἱερά, ὅτι ὃν, ὅπερ συνδέουσι μετ' ὑμῶν οἱ δεσμοὶ τοῦ αἵματος, δὲν ὑπόκειται εἰς τὴν κατάραν μου. Τότε ἐγκατέλιπον τὴν ἐκδίκησίν μου, θεωρῶν αὐτὴν ὡς παραφροσύνην. Ἐπὶ ὀλοκλήρους ἡμέρας περιειρχομην τοὺς κήπους τῆς Ποκρόφσκας, ἐλπίζων νὰ ἴδω μακρόθεν τὴν λευκὴν σας ἐσθῆτα. Εἰς τοὺς περιπάτους εἰς οὓς ἀπερισκέπτως ἐξετίθεσθε, ἐγὼ σὰς παρηκολούθουν, κρυπτόμενος ὀπισθεν τῶν θάμνων, εὐδαιμῶν μόνον μὲ τὴν ιδέα, ὅτι δι' ὑμᾶς κίνδυνος δὲν ὑπάρχει ἐκεῖ, ὅπου ἐγὼ ἀφανῆς παρίσταμαι. Ἐπὶ τέλους συνεπέα συμβεβηκότος τινὸς εἰσῆλθα εἰς τὸν οἶκόν σας. Αἱ τρεῖς αὐταὶ ἐβδομάδες ἦσαν δι' ἐμὲ ἡμέραι εὐδαιμονίας, ἡ δὲ ἀνάμνησίς των θὰ ἦνε ἡ παρηγορία τῆς οἰκτρᾶς μου ζωῆς... Σήμερον ἔλαβα εἰδῆσιν ἣτις μὲ ἀναγκάζει ν' ἀφήσω τὰ μέρη ταῦτα.

Ἀναχωρῶ σήμερον, αὐτὴν τὴν ὥραν... ὦφειλα ὅμως πρότερον νὰ σᾶς ἀποκαλύψω τὰ πάντα, ἵνα μὴ μὲ καταρᾶσθε, ἵνα μὴ μὲ περιφρονῆτε. Ἐνθυμείσθε ἐνίοτε τὸν Δουβρόφσκη, μὴ λησμονεῖτε ὅτι εἶχεν ἄλλον προορισμόν, ὅτι ἡ ψυχὴ του ἤξευρε νὰ σᾶς ἀγαπᾷ, ὅτι ποτέ...

Αἴφνης ὄξυς συριγμός ἤκούσθη, καὶ ὁ Δουβρόφσκης εἰσήγησε. Ἦρπασε τὴν χεῖρα τῆς ἣν ἔθλιψεν ἐπὶ τῶν φλεγόντων χειλέων του· ὁ συριγμός ἐπανελήφθη.—Χαίρετε, εἶπεν ὁ Δουβρόφσκης, μὲ καλοῦν ἐν λεπτόν δύναται νὰ μὲ καταστρέψῃ. Ὡπισθοδρόμησε...

Ἡ νεᾶνις ἴστατο ἀκίνητος. Ὁ Δουβρόφσκης ἐπανελθὼν ἔλαβεν ἐκ νέου τὴν χεῖρά τῆς.—Ἄν ποτε σᾶς ἐπέλθῃ δυστύχημα, καὶ ἀπορῆτε πόθεν νὰ ζητήσητε βοήθειαν καὶ προστασίαν, εἰς τοιαύτην περίστασιν ὑπόσχεσθε νὰ ἀποταθῆτε πρὸς ἐμέ, ἀπαιτοῦσα παρ' ἐμοῦ νὰ σᾶς σώσω; ὑπόσχεσθε νὰ μὴ ἀπορριφῆτε τὴν ἀφοσίωσίν μου;

Ἡ νεᾶ ἔκλαιε πτωπῶσα. Ὁ συριγμός ἤκούσθη καὶ τρίτην φοράν.

— Μὲ καταστρέφετε! ἀνέκραξεν ὁ Δουβρόφσκης. Δὲν σᾶς ἀφίνω πρὶν μ' ἀποκριθῆτε, ὑπόσχεσθε ἢ ὄχι;

— Ὑπόσχομαι! ἐψιθύρισε ἡ πτωχὴ νεᾶνις. Συγκεινημένη ἐκ τῆς μετὰ τοῦ Δουβρόφσκη συνεντεύξεως, ἡ Μαρία Κυρίλλοβνα ἐπέστρεφεν οἴκαδε, τῇ ἐφάνη δὲ ὅτι εἰς τὴν αὐλὴν ἦτο συνηγμένος πολὺς κόσμος. Παρὰ τὸ πρόθυρον ἴστατο ἄμαξα, ἄνθρωποι ἐφάνοντο τρέχοντες τῆδε κακεῖσε, εἰς δὲ τὴν οἰκίαν ὑπῆρχε κίνησις. Ἀκούσασα μακρόθεν τὴν φωνὴν τοῦ πατρός τῆς, ἔσπευσε νὰ εἰσελθῇ, φοβουμένη μὴ ἤθελε παρατηρηθῆ ἢ ἀπουσία τῆς, καὶ εἰς τὴν αἴθουσαν συνητήθη μετὰ τοῦ πατρός τῆς. Οἱ ἐκεῖ εὐρεθέντες ξένοι περιστοίχιζαν τὸν γνωστόν μαε ὑπαστυνόμον, ἀποτείνοντες αὐτῷ διαφόρους ἐρωτήσεις. Ὁ ὑπαστυνόμος, ὀδαιορικᾶ ἐνδύματα φέρων καὶ ὠπλισμένος ἀπὸ κορυφῆς μέχρι ὀνύχων, ἀπεκρίνετο μὲ ὕψος μυστηριώδες καὶ ἀνήσυχον.

— Ποῦ ἦσουν, Μάσα; ἠρώτησεν ὁ Τρογεκούρωφ· ἀπήντησεν τὸν κ. Δεφρόζ;

Ἡ Μάσα μόλις ἠδυνήθη ν' ἀπαντήσῃ ἀρνητικῶς.

— Φαντάσου, ἐπανελάβεν ὁ πατὴρ τῆς· ὁ ὑπαστυνόμος ἦλθε νὰ τὸν συλλάβῃ, καὶ μὲ βεβαιώνει ὅτι εἶναι ὁ Δουβρόφσκης.

— Ὅλα τὰ χαρακτηριστικά του, ἐξοχώτατε, εἶπεν εὐσεβάτως ὁ ὑπαστυνόμος.

— Αἱ, ἀδελφέ, ζεῦρεις ποῦ σὲ στέλλω μὲ τὰ χαρακτηριστικά σου; Ἐγὼ τὸν Γάλλον μου δὲν σοῦ τὸν δίδω, ἂν δὲν ἐξετάσω τὴν ὑπόθεσιν ὁ ἴδιος. Πῶς γίνεται νὰ πιστεύσῃ κανεὶς τὸν Σπίτζιν, ἕνα δειλὸν καὶ ἀνόητον; ὠνειρεύθη ὅτι ὁ διδάσκαλος ἤθελε νὰ τὸν ληστεύσῃ. Διατί ἐκείνο τὸ πρῶν δὲν μὲ εἶπε τίποτε;

— Ὁ Γάλλος τὸν εἶχε φοβηρίσῃ, ἐξοχώτατε, ἀπήντησεν ὁ ὑπαστυνόμος, καὶ τοῦ ἐπῆρε ὄρκον ὅτι θὰ σιωπήσῃ.

— Ψέμματα, εἶπεν ἀποφασιστικῶς ὁ Τρογεκούρωφ· ἀμέσως ἐγὼ τὰ ἐξιχνιάζω. Ποῦ εἶνε ὁ διδάσκαλος; ἠρώτησεν εἰσελθόντα τινὰ ὑπηρέτην.

— Πουθενὰ δὲν τὸν βρίσκουν, ἀπήντησεν ὁ θεράπων.

— Νὰ τὸν ζητήσουν λοιπόν, ἀνέκραξεν ὁ Τρογεκούρωφ, ἀρχίζων νὰ ὑποπτεύηται. Δεῖξέ με τὰ περίφημα χαρακτηριστικά σου, εἶπε τῷ ὑπαστυνόμῳ ὅστις ἀμέσως ὑπήκουσεν.

— Χμ! εἰκοσιτριῶν ἐτῶν καὶ τὰ λοιπά. Καλὰ, μόνον ὅτι αὐτὸ δὲν ἀποδείχνει τίποτε. Καὶ ὁ διδάσκαλος; ἠρώτησε.

— Δὲν τὸν εὐρίσκουν, ἀπήντησαν ἐκ νέου.

Ὁ Τρογεκούρωφ ἤρχισε ν' ἀνησυχῆ, ἡ δὲ θυγάτηρ του ἦτο ὡς ἡμιθανής.

— Εἶσαι χλωμῆ, Μάσα, παρετήρησεν ὁ πατὴρ τῆς· σ' ἐφόβισαν;

— Ὅχι, πατέρα, ἀπήντησεν ἐκείνη· ἡ κεφαλὴ μου πονεῖ.

— Πήγαινε εἰς τὸ δωμάτιόν σου καὶ μὴν ἀνησυχῆς.

Ἡ Μάσα ἠσπάσθη τὴν χεῖρά του, καὶ ἀπέσυρθη εἰς τὸ δωμάτιόν τῆς· ἐκεῖ ἐρρίφθη ἐπὶ τῆς κλίνης καὶ παρεδόθη εἰς ὑστερικὸν θρήνον. Αἱ θεραπακινίδες, δραμοῦσαι, τὴν ἐξέδυσαν μετὰ κόπου, μόλις δὲ ἠδυνήθησαν νὰ τὴνπραύνωσι, βαντίσασα αὐτὴν μὲ ψυχρὸν ὕδωρ, καὶ διαφόρους μεταχειρισθεῖσαι ἐντρίψεις. Ἐπὶ τέλους τὴν κατέκλιναν, καὶ ἀπεκοιμήθη.

Ὁ Γάλλος ἐντούτοις δὲν εὐρίσκατο. Ὁ Τρογεκούρωφ διέτρεχε τὸ δωμάτιον συρίζων τὸ «ἡ βροτὴ ἄς ἠχῆσῃ τῆς νίκης». Οἱ ξένοι ἐψιθύριζαν μεταξὺ των, ὁ ὑπαστυνόμος ἐφαίνετο ὅτι ἐνεπαίχθη. Ὁ Γάλλος δὲν εὐρέθη, καὶ φαίνεται ὅτι προειδοποιήθει, εἶχε γείνη ἄφαντος, ἀλλ' ὑπὸ τίνος καὶ πῶς; ἰδοὺ τὸ μυστήριον.

Ἦτο ἐνδεκάτῃ καὶ οὐδεὶς ἐσκέπτετο περὶ ὕπνου. Ἐπὶ τέλους ὁ Τρογεκούρωφ εἶπεν ὀργίλως τῷ ὑπαστυνόμῳ.

— Λοιπὸν τί; δὲν θὰ μένης ἐδῶ ὡς αὔριον. τὸ σπίτι μου δὲν εἶναι ξενοδοχεῖον. Δὲν εἶσαι σύ, φίλε, ποῦ θὰ πιάσῃς τὸν Δουβρόφσκη, ἂν ἦνε τῶνόντι αὐτός. Πήγαινε ἔστ' ἰδιά σου, καὶ ἄλλοτε νὰ ἦσαι πλέον ἄγρυπνος. Καὶ σεῖς ὅμως εἶνε καιρὸς νὰ φύγετε, ἐξηκολούθησεν ἀποταθείς πρὸς τοὺς ξένους. Διατάξτε νὰ ζεῦξουν διότι θὰ κοιμηθῶ.

Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ὁ Τρογεκούρωφ ἀπέλυσε τοὺς ξένους του,

[Ἐπεταί συνέχεια]

Π. Α. Α.